Mysterieuze weggelaten noot

Als je de nieuwe cd van het Osiris Trio draait zonder het cd-boekje erbij te lezen, denk je bij Cinq ou six Bagatelles Brillantes van Bob Zimmerman alleen maar: wat een boeiend stuk. De speelsheid suggereert dat het vormtechnisch lekker los in zijn vel zit, maar dan lees je de toelichting van de componist en blijkt het een hecht doortimmerd werk te zijn, geregeerd door getalsverhoudingen. Maar wat echt gekmakend is, is dat Zimmerman van elftoonsmuziek spreekt, waarbij hij beweert dat er één noot uit het octaaf nooit klinkt. Maar welke noot is dat dan? Bij ontstentenis van een partituur moet ik het antwoord schuldig blijven en ik kan er bijna niet van slapen.

Na de briljante bagatellen van Zimmerman volgen het wat stijvere Azulejos van Diderik Wagenaar, die een motiefje uit Stravinsky's Sacre leent, maar daar in zijn toelichting niet over rept, en het ritmisch aanstekelijke Akhnaton van Oene van Geel. Mooi is ook het zangerige middendeel.

In het slotstuk komt Klaas de Vries een oude belofte na ooit iets voor het Osiris Trio te schrijven. All That We Love Is Bound For The Past, op teksten van David Mitchell, gezongen door mezzo sopraan Gerrie de Vries, is een evocatief en geladen stuk, dat zoals alle andere op deze cd fraai wordt gespeeld door pianiste Ellen Corver, violist Peter Brunt en celliste Larissa Groeneveld.
Parool 12-1-2019 Eric Voermans